Η μουσική εβδομάδα

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Ο **Γιάννης Ιωαννίδης**, που διηύθυνε τη συμφωνική της Δευτέρας, φιλοξένησε στο πρόγραμμά του την «Ημιτελή» του Σούμπερτ. Μια συμφωνία που ακούγαμε παλαιότερα πολύ συχνά, τόσο, όσο σπάνια την ακούμε στα τελευταία χρόνια. Πλαισιωμένη από το «Τρίτο» για πιάνο του Μπετόβεν και το δικό του έργο «Προβολές» για ορχήστρα (γραμμένο πότε; απαραίτητο στοιχείο για τον ακροατή), το πρόγραμμα κέντρισε την προσοχή του κοινού των συναυλιών της Αθήνας.

Στην «Ημιτελή» ο Ιωαννίδης ακολούθησε τα αργά τέμπι των μεγάλων μαέστρων — τέμπι που εξακολουθούν ωστόσο να ισχύουν για πολλούς νεότερους μαέστρους — το δύσκολο δηλαδή δρόμο. Πολύ περισσότερο όταν πρόκειται για ένα έργο με τέτοια «διαφάνεια» στη δομή και την εκφραστική του. Η εκτέλεση ήταν καθαρή και η ηχητική της Ορχήστρας μαλακή με πειστικές αντιθέσεις. Φυσικά, αρκετές στιγμές ο ακροατής αναζήτησε μεγαλύτερη πλαστικότητα στη σουμπέρτεια μελωδία. Απ' την άλλη μεριά όμως το Αντάντε είχε ατμόσφαιρα.

Εντυπωσιακά ρωμαλέο και μαζί υπερευαίσθητο στις λυρικές σελίδες του το Κοντσέρτο που μας έδωσε η **Δόμνα Ευνουχίδου**. Προσωπικά θα προτιμούσαμε μεγαλύτερη ισορροπία ανάμεσα στα δύο αυτά άκρα, κάτι που θα χάριζε κατά την ταπεινή μας γνώμη αυστηρότερο κλασικό ύφος στην εκτέλεση. Η παρουσία ωστόσο της Ευνουχίδου στη συμφωνική της Δευτέρας ήταν ένα καλλιτεχνικό γεγονός.

Οι «Προβολές» μας θύμισαν για άλλη μια φορά τον αποφασιστικό ρόλο της **διάρκειας** στα σύγχρονα μέσα — ένα από τα πολύτιμα διδάγματα του μεγάλου Βέμπερν. Η «οικονομία» στη δομή των «Προβολών» του Γιάννη Ιωαννίδη αξιοποιεί εύστοχα τις σύγχρονες τάσεις των τριών δεκαετιών μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το ερώτημα όμως παραμένει: πόσο θα αντέξει το πέρασμα του χρόνου η μεταβεμπερνική περιπέτεια; Τα μηνύματα των νεοτέρων αλλά και των παλαιοτέρων συνθετών είναι πολύ καθαρά: στροφή προς ηπιότερα εκφραστικά μέσα. Επανασύνδεση με την παράδοση («Πάλλας» 21.4.86).

Η συναυλία της ΚΟΑ - Δ. Πάτρας και Μ. Ευστρατιάδη - Π.Κοιρανίδης και Τζ. Τρέβετ

Εντυπωσιακή, από την πρώτη στιγμή, η ατμόσφαιρα που δημιούργησαν ο **Δημήτρης Πάτρας** τσέλο και η **Μαρία Ευστρατιάδη** πιάνο· μια βραδιά μουσικής δωματίου που θα ζήλευαν και καταξιωμένοι, με πείρα ετών καλλιτέχνες.

Η ζέστα του διαλόγου και η εκφραστική σύμπνοια των δύο καλλιτεχνών κατέκτησαν αμέσως το κοινό του «Πάλλας», που κατάφεραν να κρατήσουν έως το τέλος της συναυλίας, σε μια διαρκώς περισσότερο φορτιζόμενη, μουσικά, ατμόσφαιρα. Το ενδιαφέρον των δύο μουσικών για τη λεπτομέρεια, η προσοχή στην αρχή και το κλείσιμο της φράσης, η πλαστικότητα, η ελεγχόμενη εκφραστική (που δε χάνει ωστόσο τίποτα από τον αυθορμητισμό της) όλα αυτά χάρισαν στην εκτέλεση μια ζηλευτή ποιότητα μουσικής δωματίου. Παραβλέποντας τα όποια μικροατυχήματα (και στα δύο όργανα), δεν μπορούμε να μη σημειώσουμε την κάποια τονική αστάθεια στην υψηλή περιοχή του τσέλου, στα γρήγορα μέρη· κάτι που θα πρέπει να προσεχτεί. Στο πρόγραμμα έργα Μπετόβεν, Σούμαν, Σκαλκώτα και Μπραμς.

Υ.Γ. Ο επιμελητής του προγράμματος μας πληροφορεί ότι ο κ. Πάτρας, που γεννήθηκε το 1960, πήρε το δίπλωμά του... την ίδια χρονιά, το 1960! («Πάλλας» 23.4.86).

Ό,τι ακούσαμε από το ντούο **Πολύβιος Κοιρανίδης** βιολί και **Τζον Τρέβιτ** πιάνο δεν είχε καμιά σχέση με μουσική δωματίου (στο πρόγραμμα σονάτες Σούμπερτ, Ευαγγελάτου, Μπραμς, Μπετόβεν). Δυο διαφορετικές φύσεις, με διαφορετικές δυνατότητες και διαφορετική ευαισθησία, απλώς έπαιξαν μαζί, ερήμην ο ένας του άλλου. Ο κ. Τρέβιτ με αδικαιολόγητο, επίμονο πεντάλ και με ηχητική που αδιαφορούσε για το συνεργάτη του, στραγγάλιζε κυριολεκτικά το βιολί. Απ' την άλλη μεριά, το βιολί, με αδύναμο (θελημένα;) ήχο, με ενοχλητικά γκλισάντα και όχι λίγα τονικά ολισθήματα έπαιζε αδιαφορώντας, με τη σειρά του, για το τι γίνεται ένα μέτρο μακρύτερα. Όσο για το συγχρονισμό των δύο οργάνων, την εκφραστική σύμπνοια και γενικά για ό,τι αποκαλούμε μουσική δωματίου δεν μπορεί, δυστυχώς, να γίνει λόγος («Πάλλας» 24.4.86).